

בש"פ 2276/14 - מדינת ישראל נגד פלוני, פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 2276/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלוני

בקשה להארכת מעצר ראשונה לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד מורן פולמן

בשם המשיב 1: עו"ד גלאון קפלנסקי; עו"ד לירון שרנוביק-גורביץ

בשם המשיב 2: עו"ד סנא ח'יר

החלטה

זוהי בקשה להארכת מעצרו של המשיבים החל מיום 8.4.2014 בתשעים ימים או עד למתן הכרעת הדין
במשפט המתנהל נגדם בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, לפי המוקדם.

1. ביום 8.7.2013 הגישה המבקשת כתב אישום נגד המשיבים ונגד אדם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף) המייחס
לשלושתם עבירות אינוס, מעשי סדום, מעשה מגונה ואספקת משקאות לקטינים (להלן: כתב האישום). על-פי הנטען

עמוד 1

בכתב האישום, ביום 16.6.2013 בשעות הבוקר המוקדמות נכנסו שתי קטינות ילידות שנת 1995 (להלן: המתלוננות) למועדון בתל-אביב שבו עבדו המשיבים והנאשם הנוסף. לאחר שאחרון הלקוחות עזב את המקום, כך נטען בכתב האישום, נעל המשיב 2 את דלת המועדון ושלושת הנאשמים הגישו למתלוננות משקאות אלכוהוליים רבים עד ששתו לשוכרה. עוד נטען כי המשיבים והנאשם הנוסף ניצלו את שכרותן של המתלוננות וביצעו בהן שורה של מעשי אונס ומעשי סדום, תוך שהם גורמים למתלוננות לחבלות ומתעדים חלק מהמעשים בטלפונים הסלולריים שלהם. לבסוף, הוציאו המשיבים והנאשם הנוסף את המתלוננות אל מחוץ למועדון, הותירו אותן על מדרגות בניין ברחוב ללא נעליים וללא בגדים תחתונים, ועזבו את המקום.

בנוסף נטען בכתב האישום כי ביום 1.5.2013 שוחרר המשיב 2 ממעצר בתנאים מגבילים וזאת בהליך פלילי אחר התלוי ועומד נגדו. על-פי אותם התנאים ניתנה לו האפשרות לעבוד במועדון, בין השעות 8:00-16:00, ובשל כך הואשם המשיב 2 גם בהפרת הוראה חוקית בכך ששהה במועדון תוך הפרת תנאי השחרור שנקבעו לו בהליך האחר.

2. בד בבד עם כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיבים והנאשם הנוסף עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בהחלטותיו מיום 21.7.2013 ומיום 22.7.2013, קבע בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת י' שבח) כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיבים והנאשם הנוסף המתבססות בעיקרן על תצלומי מצלמות האבטחה שתיעדו חלק ניכר מהמעשים, על הודעות המתלוננות ועל הודעות הנאשמים עצמם אשר לא הכחישו את ביצוע מרבית המעשים המיניים, אך טענו שאלה נעשו בהסכמת המתלוננות. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי נוכח המסוכנות הרבה של המשיבים והנאשם הנוסף, הנלמדת מן החומרה היתירה של המעשים המיוחסים להם, אין מקום להורות על הכנת תסקיר בעניינם בהיעדר חלופת מעצר אשר תאיין את המסוכנות הנשקפת מהם. בפרט, כך ציין בית המשפט המחוזי, יש לייחס חומרה יתירה למעשי המשיב 1 בכך שניצל את מעמדו כברמן במועדון על מנת להשקות את המתלוננות במשקאות אלכוהוליים רבים, וכן למעשי המשיב 2 אשר ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו תוך הפרת תנאי שחרורו למעצר בית בתיק אחר.

על החלטה זו של בית המשפט המחוזי עררו שלושת הנאשמים. בהחלטה שניתנה בעררים של המשיב 1 והנאשם הנוסף (בש"פ 5295/13; כבוד השופט א' רובינשטיין) אושרה מסקנת בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של ראיות לכאורה, אך נקבע עם זאת כי על אף חומרת המעשים והמסוכנות הנלמדת מהם יש בכל זאת מקום להורות על הכנת תסקיר בעניינם ועל החזרת הדיון בחלופת המעצר לבית המשפט המחוזי. בהמשך לכך, ונוכח המלצתו החיובית של שירות המבחן הורה בית המשפט המחוזי (כבוד השופט צ' קאפח) על שחרור הנאשם הנוסף לחלופת מעצר. אשר למשיב 1, קבע בית המשפט כי לא עלה בידו להציע חלופת מעצר מספקת ולכן נקבע כי אין מקום לשנות מההחלטה שניתנה על מעצרו עד תום ההליכים. להשלמת התמונה יצוין כי בהחלטה נפרדת נדחה עררו של המשיב 2 (בש"פ 5543/13; כבוד השופט צ' זילברטל) תוך שנקבע כי נוכח העובדה שהמעשים המיוחסים לו התבצעו תוך הפרה של תנאי שחרורו ממעצר בתיק אחר, נשללת האפשרות ליתן בו את האמון הנדרש לצורך שחרור לחלופה.

3. משחלפו תשעה חודשים מיום מעצרו של המשיבים ומשפטם טרם הסתיים, הוגשה הבקשה דנן להארכת מעצר המשיבים בתשעים ימים נוספים לפי ס' 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). המבקשת טוענת כי המעשים החמורים המיוחסים למשיבים מעידים על מסוכנותם הרבה לנשים בכלל ולמתלוננות בפרט. המבקשת מדגישה כי מעשי המשיבים היו מתוכננים ולשיטתה המשיבים נתנו למתלוננות משקאות אלכוהוליים ללא תשלום ולאחר שעות הסגירה של המועדון, על מנת להכשיר את הקרקע לביצוע זממם. עוד טוענת המבקשת כי למשיב 1 הרשעה קודמת בגין נהיגה ללא רישיון ושימוש ברכב ללא רשות וכי תלוי ועומד כתב אישום נגד

המשיב 2 בגין סחר בסמים, במסגרתו שוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים שאותם הפר. אשר לקצב שמיעת הראיות בתיק העיקרי, טוענת המבקשת כי התקיימו שש ישיבות הוכחות בהן הסתיימה פרשת התביעה ונקבעו שלושה מועדים לשמיעת פרשת ההגנה בתחילת חודש יוני שנה זו ובתחילת חודש יולי שנה זו.

המשיב 1 טוען כי הסיבה היחידה לכך שהוא עדיין מצוי במעצר היא שהוריו נטשו אותו בגיל צעיר ולכן אין לו מסגרת משפחתית תומכת שתאפשר לו להציע חלופת מעצר. בהקשר זה מזכיר המשיב 1 כי בעקבות החלטת השופט רובינשטיין שוחרר הנאשם הנוסף, שהינו לטענת המשיב 1 הנאשם המרכזי בפרשה. לאחרונה, כך טוען המשיב 1, התארכה אחותו ולשיטתו ייתכן ששירות המבחן ימצא את אחותו ואת בן-זוגה מפקחים מתאימים אף שבעבר סבר שירות המבחן כי האחות אינה מתאימה לשמש כמפקחת. על כן הוא עותר לעריכת תסקיר מעצר נוסף בעניינו. עוד טוען המשיב 1 כי שלושת מועדי ההוכחות שנקבעו לחודשים יוני ויולי לא יספיקו לסיום פרשת ההגנה, ומשכך הארכת המעצר בתשעים ימים צפויה להוביל להארכה נוספת בתום התקופה.

המשיב 2 טוען כי החלק שלו בכתב האישום הוא המינורי ביותר, ולטענתו הוא הואשם באינוס ובמעשי סדום כמבצע בצוותא עם הנאשמים האחרים בלבד, אך לא כמבצע עצמאי. על-פי המשיב 2, המעשה היחיד המיוחס לו אישית הוא מעשה מגונה אשר לטענתו אינו מתועד כלל באופן ברור במצלמות האבטחה. עוד טוען המשיב 2 כי שותפו בתיק הסמים הודה במיוחס לו ונדון לעשרה חודשי מאסר בלבד, ולהערכתו חלקו בעבירות הנדונות שם נמוך יותר. לפיכך סבור המשיב 2 כי נוכח התמשכות ההליך דנן יש מקום לבחון עתה את שחרורו לחלופת מעצר.

4. דין הבקשה להתקבל ביחס לשני המשיבים.

הלכה היא כי על בית המשפט לשקול במסגרת הדיון בבקשה להארכת מעצר על-פי ס' 62 לחוק המעצרים שני שיקולים עיקריים – מסוכנות העציר וקצב התנהלות התיק העיקרי (בש"פ 1461/07 מדינת ישראל נ' חכמיגרי (21.2.2007)); בש"פ 1865/13 מדינת ישראל נ' פלוני (20.3.2013); בש"פ 8006/13 מדינת ישראל נ' פלוני (11.12.2013)). על-פי עובדות כתב האישום, המשיבים נהגו במתלוננות הקטניות באכזריות נוראה – מעשה אונס רדף מעשה אונס ומעשה סדום רדף מעשה סדום, והם לא חדלו ממעשיהם גם לאחר שנגרמו למתלוננות חבלות בכל חלקי גופן. המשיבים לא גילו כל חמלה כלפי המתלוננות – הם צילמו אותן תוך כדי מעשי האונס והשליכו אותן לרחוב ככלי אין חפץ בו לאחר שבאו על סיפוקם. ממי אשר מסוגל למעשים כאלה נשקפת מסוכנות רבה המצדיקה להותירו מאחורי סורג ובריח אלא אם כן תימצא חלופה הולמת שהיא במקרים כאלה בגדר היוצא מן הכלל (ראו החלטת השופט רובינשטיין בפסקה כ"א). בית המשפט המחוזי קיים שש ישיבות הוכחות בתיק ונראה שהדיון בתיק העיקרי מתנהל בקצב משביע רצון. פרשת התביעה הסתיימה ויש לקוות כי במועדים הנוספים שנקבעו בתוך תקופת האורכה שנתבקשה, תסתיים שמיעת ההליך כולו.

זאת ועוד, עניינו של המשיב 1 נבחן על-ידי שירות המבחן ארבע פעמים ונמצא כי לא ניתן להמליץ על שחרורו. אשר להצעתו לשחרור לחלופת מעצר בפיקוח אחותו ובן-זוגה, יש לציין כי בתסקיר המעצר מיום 12.9.2013 נמצאה האחות כבלתי מתאימה להיות מפקחת על רקע התמכרותה לסמים, ובהינתן מכלול השיקולים שפורטו אינני סבורה כי הגיעה העת לשוב ולבחון את שחרורו לחלופה בפיקוחה פעם נוספת.

לבסוף אציין כי בניגוד לטענות שהעלה המשיב 2, כתב האישום בהחלט מייחס לו עבירת אינוס באופן אישי ולא

רק כמבצע בצוותא וכמי שאך נכח בעת ביצוע המעשים על ידי חבריו (ראו ס' 8(ב) לכתב האישום ופס' 12-15 להחלטת השופטת י' שבח מיום 22.7.2013). כמו כן, לנוכח הטענה בכתב האישום שלפיה המשיב 2 הרהיב עוז לבצע את העבירות החמורות המיוחסות לו בעת שאמור היה לשהות במעצר בית בגין חשד לביצוע עבירת סחר בסמים, ודאי שאין כל מקום לראות במסוכנות הנשקפת ממנו מסוכנות פחותה.

אשר על כן, הבקשה מתקבלת. מעצר המשיבים יוארך מיום 8.4.2014 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 14881-07-13 בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשע"ד (24.4.2014).

שופטת
